

6 Μαρτίου 2022

Καιρός για απέκδυση...

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Δρ. Αναστάσιος \(Τάσος\) Ιωαννίδης](#)

Πολύ με τρόμαζαν, ανέκαθεν, οι τρεις Κυριακές πριν την Σαρακοστή, και καλά «έκαναν», αφού μ' έσπρωχναν στην συντριβή, στην μετάνοια, στην εξομολόγηση. Το ίδιο με τρόμαζε κι η ιστοριούλα του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν «Τα Κόκκινα Σκαρπίνια». Αυτήν, μάλιστα, την είχα διαβάσει σε «Κλασσικό εικονογραφημένο», κι από τότε σφηνώθηκε στη μνήμη μου το σκίτσο του κακόφημου εκτελεστή που ήταν έτοιμος να τσεκουρώσει τα ποδάρια της οικτρής Κάρεν, όταν κατέφυγε σ' αυτόν ως την τελευταία ελπίδα της ν' απελευθερωθεί από τον κάματο του αδιάκοπου χορού.

Στο δημοτικό, ανατρίχιαζα κάθε φορά που μιλούσαν οι δάσκαλοί μου για τον Ηρακλή. Θυμόμουν το πουκάμισο του κενταύρου Νέσσου, δηλητηριασμένο με το αίμα του κι εκείνου της Λερναίας Ύδρας, που είχε κολλήσει απάνω στον Ηρακλή και τον κατέκαιγε, κι αυτός, προσπαθώντας να το ξεφορτωθεί, ξέσκιζε τις σάρκες του. Έτσι, απηλπισμένος, ικέτευσε το φίλο του Φιλοκτήτη ν' ανάψει την πυρά για να τον κάψει για να μην βασανίζεται πια.

Αυτή η σάρκα που σαν άνθρωπος φέρω, δημιουργημένος «κατ' εικόνα Θεού κι ομοίωση», γινόταν πολλές φορές, μεγαλώνοντας, και για μένα δώρον άδωρον, λες και μου το χάρισε όχι ο Θεός, αλλά η Λερναία Ύδρα, για να με βασανίζει, να με οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην βάσανο την αθεράπευτη της συνείδησής μου.

Χρόνια αργότερα, στην αλλοδαπή, έμαθα τις θεωρίες περί του «οργισμένου Θεού»,

της «ανικανοποίητης δικαιοσύνης Του», της «αξεπέραστης ενοχής των πρωτοπλάστων και των απογόνων τους». Άρχισα να ερμηνεύω τις ακολουθίες των Παθών και του Επιταφίου σαν διαδικασίες αποπληρωμής του χρέους του δικού μου, από Εκείνον που παρέμενε πάντα εκτός αμαρτίας.

«Κλάψε, έλεγα μέσα μου, γιατί εσύ τον σταύρωσες. Δάκρυσε με την μάνα Του που σε τίποτα δεν έφταιξε. Βρες μια τρύπα να τρυπώσεις, χαμερπές σκουλήκι, που παρέδωσες, μια χρονιά ακόμη, το σώμα σου στην ευπερίστατη αμαρτία».

Από την άλλη, αυτός ο λογισμός με κατέκαιγε: ο «κακεντρεχής» Δημιουργός, παντογνώστης όπως είναι, ήξερε πριν κι από την πρώτη στιγμή ότι αυτά θα έκανα, έτσι θα υπέφερα, μ' αυτό τον τρόπο θα ταλανιζόμουν, στα χρόνια της εφηβείας, της ανέραστης ενηλικίωσης, στο στρατό, στο πανεπιστήμιο, στην επαγγελματική βιοτή. Γιατί μ' έφτιαξε έτσι»;

Οι γιατροί και οι επιστήμονες, οι ψυχολόγοι και οι ψυχαναλυτές προσπαθούσαν να με πείσουν πως αυτό που θεωρούσα αμαρτία ήταν εντελώς βιολογικό, φυσικό, «όπως μ' έφτιαξε ο Θεός». Σήμερα, ακόμη και «προοδευτικοί» θεολόγοι τα ίδια λένε στηνέα γενιά εφήβων: «Νάσαι αυτό που σ' έφτιαξε ο Θεός. Όπως δεν αρνιέσαι ένα δροσερό ποτήρι νερό στον καύσωνα του καλοκαιριού, μην αρνηθείς και την φυσική αναψυχή που σου δίνει ο Θεός στο καμίνι της βιολογικής σου ανέλιξης. Το μόνο κακό προέρχεται από τις τύψεις, κι αυτές να απορρίψεις».

Καθισμένος ο Αδάμ, λέει το στιχηρό των Αίνων της Κυριακής της Τυροφάγου, έξω από την κλειστή πόρτα του παραδείσου, κλαίει και θρηνεί για την άθλια ζωή που κάνει ως «θνητός ελεεινός». Καίγεται, κι όμως δεν μπορεί ν' αποβάλει «της νεκρώσεως την δοράν». Ήμουν βασιλιάς, και τώρα άσωτος βόσκω χοίρους. Ήμουν ντυμένος στα πολυποίκιλα, και να πού κατάντησα, στην πετσιά που βρωμάει πεθαμενίλα.

Αυτά τα καταλάβαινα, γιατί ήταν πάντα και δικά μου λόγια, καθώς ανίδεος αγνοούσα το υπόλοιπο του ύμνου: «Αλλά συ Φιλάνθρωπε, ο εκ γης δημιουργήσας με, ευσπλαγχνίαν φορέσας, της δουλείας του εχθρού, ανακάλεσαι και σώσόν με».

Δεν πρόσεχα ότι ο ύμνος δεν έλεγε: «Έλα, σταυρώσου για μένα, πλήρωσε το τίμημα που οφείλω στην δικαιοσύνη του Πατέρα Σου που πρόσβαλα, χύσε το αίμα Σου και πλύνε τις αμαρτίες μου».

Πόσα χρόνια πέρασα σ' αυτή την βασανιστική εξορία! Κι όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου (γιατί, στ' αλήθεια, ν' αργήσει τόσο;) με φώτισε ένας σχετικά νεαρός θεολόγος, που με πληροφόρησε πως αυτό που λέμε φυσικό, βιολογικό, ανθρώπινο δεν είναι παρά η παραφθορά της «αρχετύπου εικόνας» που δημιούργησε ο Θεός,

περιτύλιγμα μόνο και προσωρινό ένδυμά της. Το «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση» είναι μονάχα ο ένας από τους δυο θεμελιώδεις πυλώνες της ύπαρξής μας, και χωρίς αμφιβολία ο αιώνιος κι ο αυθεντικός. Έλα, όμως, που με δική μας θέληση, στασιάσαμε στον οίκο του Πατέρα, και εξοριστήκαμε!

Από τότε, ο Φιλεύσπλαχνος μάς έντυσε στους δερμάτινους χιτώνες (Γεν 3:21), για να μην παραμείνουμε αθάνατοι στην εξορία. Αυτός, λοιπόν, είναι ο δεύτερος πυλώνας, η μέχρι τούδε κρυμμένη αλήθεια της πίστης μας για μένα που είναι εξ ίσου σημαντικός για να κατανοήσουμε ποιοι είμαστε ως άνθρωποι.

Αυτό που νεαρός θεωρούσα σαν δώρο Θεού ήταν μονάχα δώρο της φύσης, σκοπός του, όμως, δεν ήταν η ικανοποίηση μου στην εξορία, αλλά η θύμηση πως είναι καιρός να γυρίσω, εκεί όπου δεν υπάρχει «πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός».

Πόσα αδιέξοδα θα λύνονταν, στ' αλήθεια, πόσες ατέρμονες συζητήσεις περί του τι είναι φυσικό, ή αφύσικο, ή και παρά φύσιν θα έβρισκαν αίσιο τέλος (τουλάχιστον για τους Χριστιανούς), αν κάποιος, κάπου, κάποτε μας θύμιζε ότι η φύση μας χρειάστηκε ανακαίνιση. Με τη σάρκωση και τη θυσία του Γιου του Θεού, το ένδυμά μας δεν είναι πλέον αυτή η πετσιά της νεκρότητας, της βιολογίας, της άλογης ζωικότητας, αλλά ο χιτώνας ο φωτεινός του βαπτίσματος.

Ο ίδιος ο Χριστός γδύθηκε την στολή που φορούσε στο όρος Θαβώρ και ντύθηκε την δική μας χαμερπή δορά, για να μας δείξει πως να ξεντυθούμε απ' αυτήν κι εμείς, γυρνώντας στον οίκο του Πατρός μας.

Στην εξομολόγηση δεν θα ξαναπάω για να πάψω να νιώθω τύψεις, αλλά για να δραπετεύσω από τον Πολύφημο, γαντζωμένος στην προβιά του Αμνού του Θεού.

Τον Εσταυρωμένο δεν θα τον ακολουθήσω πλέον για να λουστώ στο αίμα του και να καθαριστώ, μα επειδή χωρίς Αυτόν θα παρέμενα εγκλωβισμένος στο Λαβύρινθο, περιμένοντας να με βρει ο Μινώταυρος.

Στον Επιτάφιο θα θρηνήσω όχι γιατί αμάρτησα, αλλά γιατί δεν έχω «σινδόνα καθάρα και θεία αρώματα» για να περιτυλίξω και να μυρώσω το ακήρατο σώμα του Σωτήρα μου.

Πού να βρω τέτοια πράγματα σ' αυτή μου την μίζερη εξορία;

Το μόνο που μπορώ να προσφέρω είναι το λουσμένο μου, γυμνό σώμα, την καθαρισμένη μου, ταπεινή ψυχή, τον απολυμασμένο, διαυγή μου νου. Τέτοια πράγματα είναι, βεβαίως, αφύσικα, και μόνο από το εξομολογητάρι θα τα προμηθευτώ.

Ευτυχώς, όμως, είναι «άνευ τιμής και αργυρίου» (Ησα 55:2). Ακούς Ιούδα;

<https://bit.ly/3pAAfZB>